

DE TIJDSCHRIFT

Redactie:
Maj. M. F. A. Broek,
Kapit. M. J. O. Branse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Weekblad van De Tiger-Brigade
No. 70

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFAARE,
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 23 AUG. 1947.

OPLAAG 7500

IN MEMORIAM.

Nooit waarden wij elkander juistere dan bij het laatste afscheid. Daarom telkens die vreemde gewaarwording: 't is of God juist de besten tussen ons uitpluukt. Nu weer.

Korp. Giel Jacobs
Sld. Ekl. Frans Offermans
Sld. Henk Paap

Wij zien zoveel, zo'n groot verschil tijdens 't leven. Een veel groter gemeenschappelijke trek valt ons op bij de dood. 't Is die liefde, waarvan Jezus zegt, dat de gave van 't leven 't kenmerk is.

Gemakkelijk-gemeend bidden we voor iedere actie ons "Onze Vader". In iedere actie beleven we dat zo gezamenlijk en trouw. Als we denken aan hen, die daarbij vielen, laten we God ook dankbaar zijn: zij vielen als knecht, als kind van God.

't Is gemakkelijker in die reine liefde te sterven dan te leven. Maar onze vriendschap met hen, die blijvend is, betekent voor ons een verplichting: te meer tot die edele levenshouding:

Kind van God, knecht voor God, want vriend van hen.

Dat was hard, in Soemowono, Maar het heet de ziele van alle de verlies-lijst o.a.

Sgt. Bart Korsten
Sld. Jo Loeffen

Deze strijd bindt ons als vrienden levenslang aan jullie, die de zware tol betaalden. Deze dood bindt jullie als vrienden voor eeuwig aan ons, die verder leven en nog zoveel strijd zullen ontmoeten.

Door jullie lijkt ons leven nu even tragisch als voor ons jullie dood.

Daarom: jullie vriendschap vanuit de hemel zal geen dode vriendschap, geen louter herinnering zijn, maar werkelijkheid: sterkte en steun. Wij zullen dóórleven, dóórstrijden, jullie vriendschap waardig, maar steunend ook op jullie vrienden-hulp.

P. Konijn
Aaimoezener I.R.S.

Kort na elkaar zijn uit ons midden opgeroepen:

Sld. Lo van Mulligen
en
Sld. Ekl. Cobus Smijders,

drager van het Bronzen Kruis.

Zij vielen op hun plaats in de voorste linie, resp. op 13 en 15 Aug. jl. bij Salatiga en Soemowono.

Wat zullen wij hen beiden missen: eerstgenoemde als een bekwaam en rustig carrière-bestuurder, de ander als de opgewekte en moedige ziekenverpleger van de 1e Compagnie.

Maar bovenal verlieten wij in hen twee vrienden, die echter juist door hun heengaan dichtert bij ons zijn komen te staan (zij het op andere wijze).

Wij danken God voor de vriendschap, die Hij ons in hen heeft geschonken, en voor het voorbeeld van offerbereidheid ons tot navolging.

Moge Christus door zijn Geest de Onders en nabestaanden vertroosten, zoals Hij dat alleen vernag, die de Opstanding en het Leven zelf is.

Teding van Berkhout
Veldprediker I.R.S.

Met Tranen in de Ogen

Radio Djocja weent van smart. Zij huilt tranen met tuinen. Tranen van zelfmedelijden — krokodillentranen. Zij huilt, omdat zij alles „moet“ verwoesten. De Netherlandse „agressie“ heeft haar traanklieren aangetast en de stroom van tranen is niet te stuiten. Zij huilt om de verschroeiende aarde-politiek. Zij huilt als een kind, dat drenst en dreint, wanneer het zijn zin niet krijgt. Zij huilt om misplaatst medelijden op te wekken. Zij huilt van woede, omdat zij weet, dat zij ongelijk heeft en dat niet wil erkennen. Zij huilt en jammert om de verloren zaak, een zaak, die van begin af aan reeds verloren was en moest zijn.

Zij huilt om hetgeen verwoest Maar dat zijn krokodillentranen, want zij huilt alleen om verwoeste, wat niet van haar is. Zij huilt niet om het schreuwend onrecht, dat zij haar volk heeft aangedaan: zij huilt niet om de plunderingen, het brandsichten en het uitmoorden van een weerloze bevolking. Zij huilt niet om de vele Chinese slachtoffers, die zij gemaakt heeft en zij huilt niet om de fatale gevolgen van de misleiding van haar onderdaan. Weende zij daarom dan zouden tranen op haar plaats zijn. Nu huilt zij slechts, omdat het verdiende pak slaag, dat zij krijgt, pijn doet. En het doet dubbel pijn, omdat de repoebliek weet, dat zij het verdient, maar het niet wil erkennen.

Opnieuw is de wapenstilstand gesloten, maar de repoebliek houdt er zich, thans evenmin aan als in October 1946. De diverse legeries van de repoebliek gaan rustig hun gang; overvallen onze troepen, steken huizen in brand en laten bruggen en gebouwen in de lucht vliegen. En zij doen dat met tranen in de ogen. Zij doen dat, als je hen geloven wilt, met weemoed in het hart, met gevoelens van pijn. En zij roepen God en de wereld tot getuige van hun goed recht. Met tranen in de ogen. En door dat floers van tranen zien zij het leed en het onrecht niet, dat zij anderen aandoen. Men schreeuwt in Djocja als Hitler: „wir haben den Krieg nie gewollt!“, maar

evenals Hitler vergeet men erbij te voegen: „maar wij hebben erom gevraagd!“

Met tranen in de ogen. Argeeloos en onschuldig beroepen zij zich op de Veiligheidsraad en de V.N. Want zij zijn toch onschuldig en willen slechts hun vrijheid. Wat voor vrijheid? Vrijheid om te rampokken, te plunderen, te moorden en te stelen? Vrijheid, om een land als Indië, dat eerder welvarendste streken van den Archipel was, naar de put en den afgrond te helpen? Vrijheid, om jappen-terreur en misdadige praktijken voort te zetten? Vrijheid, om zich ten koste van een ander te verrijken?

Met tranen in de ogen. Inderdaad, met tranen, in de ogen wordt men zich bewust van het rampzalige lot van miljoenen bewoners van wat eens was: de rijk van den Indischen Archipel, de zgn. Vrijheidsgebied. De repoebliek heeft tot dusver nog niets anders bereikt, dan dat een rijk en welvarend volk tot den bedelstaf is gebracht en dat, wat jaren van opbouw en cultuur hebben gebracht, thans renteloos en vernietigd neerligt. En de goedwillenden onder het Indonésische volk: staten als Oost-Indonésie en Borneo, worden uitgekreten als heulers met de Nederlanders en opstandelingen tegen de repoebliek. En zij worden door de Veiligheidsraad gewerd, die zich daardoor het praedicaat van onbetrouwbaarheid en eenzijdigheid geeft.

Met tranen in de ogen. Moge de repoebliek haar verblindheid tijdig gaan inzien en het floers van tranen voor hun ogen wieden, weggenomen voor het te laat is. Met terreur en willekeur heeft nog nooit iemand iets kunnen bereiken en er zijn grotere machten geweest dan Soekarno en zijn satellieten, die dit hebben moeten inzien. En wat Soekarno beweerde aan het slot van zijn rede ter gelegenheid van het tweejarig bestaan der repoebliek: „God is met ons, want wij strijden voor een rechtvaardige zaak“, is een lichtzinnigheid — om geen sterker term te gebruiken — welke Hitler ook duur heeft moeten bekopen. Laat men in de repoebliek daar eens aan denken en daaraan denken met tranen in de ogen!

ven. Maar onze vriendschap met hen, die blijvend is, betekent voor ons een verplichting te meer tot die edele levenshouding:

Kind van God, knecht voor God, want vriend van hen.

Dat was hard in Soemowono. Maar het hardst van allen was de verlies-lijst o.a.

Sgt. Bart Korsten
Sld. Jo Loeffen

Deze strijd bindt ons als vrienden levenslang aan jullie, die de zware tol betaalden. Deze dood bindt jullie als vrienden voor eeuwig aan ons, die verder leven en nog zoveel strijd zullen ontmoeten.

Door jullie lijkt ons leven nu even tragisch als voor ons jullie dood.

Daarom: jullie vriendschap vanuit de hemel zal geen dode vriendschap, geen louter herinnering zijn, maar werkelijkheid: sterke en steun. Wij zullen dóórleven, dóórstrijden, jullie vriendschap waardig; maar steunend ook op jullie vrienden-hulp.

P. Konijn
Aalmoezenaar I.R.S.

Kort na elkaar zijn uit ons midden opgeroepen:

Sld. Lo van Mulligen

en

Sld. Ekl. Cobus Sniijders,

drager van het Bronzen Kruis.

Zij vielen op hun plaats in de voorste linie, resp. op 13 en 15 Aug. jl. bij Salatiga en Soemowono.

Wat zullen wij hen beiden missen: eerstgenoemde als een bekwaam en rustig carrier-bestuurder, de ander als de opgewekte en moedige ziekenverpleger van de 1e Compagnie.

Maar bovenal verlieten wij in hen twee vrienden, die echter juist door hun heengaan dichtter bij ons zijn komen te staan (zij het op andere wijze).

Wij danken God voor de vriendschap, die Hij ons in hen heeft geschonken, en voor het voorbeeld van offerbereidheid ons tot navolging.

Moge Christus door zijn Geest de Ouders en nabestaanden vertroosten, zoals Hij dat alleen vermag, die de Opstanding en het Leven zelf is.

Teding van Berkhout
Veldprediker I.R.S.

Zij huilt en jammert om de verloren zaak, een zaak, die van begin af aan reeds verloren was en moest zijn.

Zij huilt om hetgeen verwoest Maar dat zijn kokodillentrantant want zij huilt alleen om de verwoeste, wat niet van haar is.

Zij huilt niet om het schreeuwend onrecht, dat zij haar volk heeft aangedaan; zij huilt niet om de plunderingen, het brandsichten en het uitmoorden van een weerloze bevolking. Zij huilt niet om de vele Chinese slachtoffers, die zij gemaakt heeft en zij huilt niet om de fatale gevolgen van de misleiding van haar onderdanen. Weende zij daarom dan zouden tranen op haar plaats zijn. Nu huilt zij slechts, omdat het verdende pak slaag, dat zij krijgt, pijn doet. En het doet dubbel pijn, omdat de repoebliek weet, dat zij het verdient, maar het niet wil erkennen.

Opnieuw is de wapenstridstand gesloten, maar de repoebliek houdt er zich thans evenmin aan als in October 1946. De diverse legerijes van de repoebliek gaan rustig hun gang; overvallen onze troepen, steken huizen in brand en laten bruggen en gebouwen in de lucht vliegen. En zij doen dat met tranen in de ogen. Zij doen dat, als je hen geloven wilt, met weemoed in het hart, met gevoelens van pijn. En zij roepen God en de wereld tot getuige van hun goed recht. Met tranen in de ogen. En door dat floers van tranen zien zij het leed en het onrecht niet, dat zij anderen aandoen. Men schreeuwt in Djocja als Hitler: „wijr haben den Krieg nie gewollt!“, maar

ander te verrijken?

Met tranen in de ogen. Inderdaad, met tranen, in de ogen wordt men zich bewust van het rampzalige lot van miljoenen bewoners van wat eens was: de rari van den Indischen Archipel. De zgt. „Vrijheidskrijg“ repoebliek heeft tot dusver nog niets anders bereikt, dan dat een rijk en welverand volk tot den bedelstaf is gebracht en dat, wat jaren van opbouw en cultuur hebben gebracht, thans renteloos en vernietigd neerligt. En de goedwillenden onder het Indonesische volk: staten als Oost-Indonesië en Borneo, worden uitgekreten als heulers met de Nederlanders en opstandelingen teren de repoebliek. En zij worden door de Vrijheidsraad geweerd, die zich daardoor het praedicaat van onbetrouwbaarheid en eenzijdigheid geeft.

Met tranen in de ogen. Moge de repoebliek haar verblindheid tijdig gaan inzien en het floers van tranen voor hun ogen worden, weggenomen voor het te laat is. Met terreur en willekeur heeft nog nooit iemand iets kunnen bereiken en er zijn grotere machten geweest dan Soekarno en zijn satellieten, die dit hebben moeten inzien. En wat Soekarno beweerde aan het slot van zijn rede ter gelegenheid van het tweejarig bestaan der repoebliek: „God is met ons, want wij strijden voor een rechtvaardige zaak“, is een lichtzinnigheid — om geen sterker term te gebruiken — welke Hitler ook duur heeft moeten bekopen. Laat men in de repoebliek daar eens aan denken en daaraan denken met: tranen in de ogen!

Lieve Suse, liefste Poeg.

Ik ben somber gestemd, omdat ik ben overgeplaat en nouw alle kennissen in de steek heb moeten laten. Het valt niet mee te moeten scheiden van mensen, met wie je zoveel prettig en beroerde dagen hebt beleefd, en bovendien is het eien bij hen beter. As ik nouw maar met hulle gedemobiliseerd wordt, want anders loop ik de overwinningssparade in Heerlen mis en ik heb wel gehoord, asdat je eentje as O.V. Wer in Holland aankomt. Daarom ben ik somber en ook, omdat ik net door de radio heb gehoord, asdat de wapenstijstand ons al 55 doden heeft gekost, die allen maar gesneuvelde benen om op dezelfde plaats te kennen blijven. Deze offers hebben ons geen stap verder gebracht en net-as vóór de actie moeten wij onze fetsocendelijke houding met bloed betalen. En dan staat Sjarr, die ons bijkbaar altijd voor de gek heeft gehouden, in de Veiligheidsraad ook nog te schelden en die heren schijnen hartstikke blind. Eén ding had hij gelijk in, toen hij zee, asdat het zo'n elende was in het door ons bezette gebied. Het is inderdaad verschrikkelijk. De huizen benmen kepot en leeggestolen, de mensen hebben geen kleren meer aan, de wegen en de bruggen benmen kapot en de waterleiding loopt niet meer. Je hebt gelijk, meneer Sjarr, het is een reuze beelde, maar dat hebben julle gedaan. Nouw weten we ook, hoe of het komt, asdat overal de Chinezen verbrand benmen. Dat heeft radio Djokja verteld. Ze zeeën, asdat dat kwam, omdat wij ons altijd in de Chinezenhurten vastroeten, assewe van aangezicht tot aangezicht met hulle kwamen te staan. Nouw moet ik toch effen lachen. Dan hebben zullic zeker hun gezicht op hun rug. Maar zeker weten doe ik het niet, want zelfs as je de ruggen wil zien, moet je nog razend hard lopen. In elk geval is het weer het owwe liedje: asseze maggen vechten, vechten ze niet en asseze het woord wapenstijstand horen beginnen ze te knokken of wat of ze daaronder verstaan.

In Semarang zitten ze nog altijd te treuren, asdat wij weg benen. Ze hebben er zelfs al in de krant over geschreven, erg mooi. Ze kennen de Jigiers niet misen. Het schijnt, asdat ze met de Wezeis niet go goed og kennen schieten en die zeggen nog wel, asdat ze Semarang hebben bevrijd. Dat zeeën ze laat ook tegen een paar Stoottroepers in de Semarangstores. Het gebouw staat er nog, maar het heeft veel gelejen. Benmen we ze nouw daarvoor tot halverwege Bandoeng tegen gegaan met warme koffie? De meisjes moeten er ook al niks van hebben, want ik zag in de krant, asdat twee netie jonges van hulle (het onderdeel stond er bij vanweges de geheimhou-

ding) twee netie meisjes zochten om de avond door te brengen. Wij hebben geen avertenties hoeven te zetten. Ons liepen ze na, zeggen de jonges, want ik heb nooit moeite gedaan om een meisje te krijgen, behalve die zusster, maar dat is net een moeder. Wij kennen ze nog nauwelijks van hier weg hounwen. Het is hier trouwes net Semarang. Niet alleen vanweges de bekende gezichten, maar ook vanweges de opschriften as „Klein Sompok" en „Tjandi" en de owwe films. We wonen hier goed in de huizen, die nog overend benmen, behalve de jonges die voortaan zitten. Daar heb ik een stel gezien, die zatten in de villa „Stolness". Die wassen zich met modder en aster een moet niesen. Jikent het wel een zonsverduistering. Het benmen gelukkig nogal veel mijnwerkers en die kennen dat spelletje. Het geeft een huiselijk gevoel.

We hebben hier ook een gezelschap artesten gehad, die zongen asdat ze wouwen gaan varen op het Sneermeer. Dan benmen ze hier wel aardig uit de koers gegaan. Ze wilden ook de duinen in. Wij ook maar dan de duinen bij Djokja. De sterke man had ruzie met die heer en die dame, die kunsten op hem moesten maken. Ik ben iedere avond gaan kijken of hij ze niet zouw laten vallen, maar hij scheen zijn eigen te kennen beheersen.

Vandaag is het behoorlijk koud hier. Je moet smorgs de jesscholen op zij schuiven voor asdat je je eige wast. Maar we kennen nouw een tweede deken er bij krijgen. Al weer wat om kwijt te maken. In alle geval is die temperatuur een mooie overgang voor assewe naar huis gaan. Dan valt ons die kouw niet zo in eens op het lijf. Jammer asdat ik die wolle borstrokken niet meer heb, die we in Engeland meegekregen hebben; daar lopen nouw de Tammis op Malakka mee. Nouw snap ik eindelijk, waarom we die kregen, maar laat Sjarr het niet weten, want anders zegt hij, asdat we toen al van plan waren het verdrag van Linggadjati te verbreken.

Vannacht ben ik vreselijk geschrokken, want ze waren midden in de stad aan het schieten as of het echt was. Dat schijnt een aanval op het hospitaal geweest te zijn, maar hij werd glansrijk afgeslagen door de hospikken (Ik hoop nouw helemaal maar, asdat ik daar nooit méér terecht kom).

Van terecht komen gesproken, de brigademaalmoeder is in een winkelaalage terecht gekomen. Daar ken je hem iedere dag zien troten. En dan zeggen ze nog wel eens, asdat wij roomsen achterbaks benmen. Er is hier ook geen soldaten in gelegen om de hele hoel vol te kladden met vliegende net zoals we dat op andere plaatsen hebben gezien.

Poeske-lief, wanneer krijg ik weer een brief van je? De post is wel een beetje in de war vanweges, dat we niet meer overal

Beste neef Piet,

Ik heb twee brieven van jouw gekregen. De veldpost had die zekers opgespaard, ofwel de engelsen hadden die ergens vastgehouden. Van oew vrienden motte 't mar hebben, zeggen ze welis. Zouwen ze in Engeland sjeloers zijn, de Indië nog steeds van ons is? Ge zoudt 't onderdeelhand gaan denken!

Ik zijn blij te heuren, Piet, de ge nog springlevendig zijn en det bij julie alles zoo vlot gaat. Laat oew eiges mar nie deur die Soekateringen in de huren leggen en bent op oewen kievelf! Mar zooras ik lees heet de Raad veur de Veiligheid 't nouw in handen. En dan komt 't best veur mekaar, want diee raad is net zooteits as indertijd de Volkerebond die in de Zwitsersche plaatske zat en waar ge alij die mooie fotoos van eeparfijen en zoo van zaagt. Die werken in den regel 't hardste bij een dirde! En die bemoeiden d'r eigen alij die mee dingen, die hulle niks aangongen, mar waar ze d'r eigen mee bemoeien moesten, daar bleven ze wel van af! En de lui, die nooit bij julie zijn gewist en meschiens amper weten, waar Indie leet, hebben netuurnijk weer de grootste mond. Soekarno heet zullic zeker tijt en rubber behoofd en de kan hij rustig doen, want van 'n andermans leer is 't mekkelijk riemen snijen.

En over leer gesproken: mee de schroeten gaat 't iets beter veur zes gulden hedde op de zwarte met 'n schoenpon en klaar bende. Die heele disterebuste, afgezen dan van de tekstbel, die d'r nie is, konden ze zoo zuntjessaan wel aan den dijk zetten, want d'r zijn 'nen hoop zaken op de bon, die egenlijk best zonder bon konden. Mar 't heilig huiske: de nederlandse aankommen, daar magde nie aankommen. Ze willen d'r schijnbaar nog 'n stelletje aan d'n eet houwen en de zwarte pietten stemmen allemaal veur hulle partij, want as de disterebuste van de baan is, is 't mee de zwartepietery ok gedaan. En smokkemaggen kommen. Maar dat nemen we maar op de koop toe. We zullen ze laten zien, asdatize ons er niet onder krijgen. Maar ik zit toch wel een beetje te wachten om te horen hoe of het op die bruiloft was, wat of julie geges ten hebben en of er veel jonges waren. Nouw reken ik maar weer op de dag van morgen.

Lieve Suse, ik ben mijn kwaaja bui een beetje kwijt geraakt, nouw ik weer eften met jouw heb kennen babbelen. Ik ben blij asdat ik bij jouw alij die met mijn gekancker terecht ken en daarom vooral vandaag honderdruizend nog hartelijker zoenen as anders van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse der Infanterie

ten en zwanthandelen is 'n uitkomst veur 'nen hoop werkschuwten. Kunde gullic ze gindsch nie beter geuriken? Al was 't mar om 'n beetje op de Chinezen te letten. Kossen ze nog wé van leeren ok. En te oud om te leeren bende nooit. Al zijn d'r dan wel, die denken de ze volleerd zijn.

Mee de zomer gaat 't ok best. We meugen nie kragen, want we krijgen zon en verne genogt en af en toe 'n bui regen, die d'r bij ons klimaat nouw eenmaal bij heurt. 't Zwembad achter de meulen wordt druk bezocht en 't is mar goed, de ze de jongens en de durkses op verschillende uren laten zwemen, want de jeugd is toch al wijs genogt en d'r is al zooveul skeveligheid, de ge't nie verder in de hand hoeft te werken. De stakngen zijn goddank zelf gaan staken, want d'r wler op d'n durstederendeen deur aangestoken. Alleinig hebben de bewakers van het kamp in Vught nog even die ziekte gehad, mee 't gevolg, det er twaalf gevangeenen ontsnapt zijn. Waarom ze snakken, weet ik nie; meschiens waren ze sjeloers op de kampbewoners, die toch mar 'n mekkelijc leven hebben en alles hebben behalve de vrijheid. En mee de vrijheid motte veurzichtig zijn, anders draait 't uit op wetteloosheid en doen waar ge zin in het. De ziege wel bij julie op Java.

De Bergensche kraant schreef onderlest 'n heel stuk over mijn bezuk aan Semarang. 't Waar hil aardig om te lezen, mar ze insimweerden, det 'nen man waar en jemens anders as ik zelf. Waar snap ik nie. Hebben ze zeker uit 't Krabbegat bij hulle opgeroken. (Ge wil ommers, det 't daar zoo lekker kan ruiken!) Veur die mentjesjagers van de peis ister ok niks heilig en veilig. Die steken overal d'r neus in en maken mar direct alles wereldkundig. Nie, dek ze 't kwajlic neem, want daar zijn zullic veur en d'r zijn al dingen genogt, waar ze nie over kunnen en meugen schrijven, dus motten zet 't wel ergens anders gaan znuken. Des ok weer zooteits as vrijheid. De vrijheid van pers, noemen ze de.

Ge schrijft me, det 't oe op oew neie standplaats zoo goed bevalt. Ik kan me indenken, de ge oew eigen veul beter vuult nouw 't daar nie zoo werrem is. En zoo ziede teminste nog 'ns wé van Indië. En ge kunt 't nuttige mee 't aangename verenigen, want wie had nouw ooit gedocht, de gullic de beloftes van 'n ander most gaan uitvoeren. De vrijheid, die Soekarno beloofde, brengede gullic nouw. En de hij 't daarmee nie eens is, motte zoo zwaar mar nie nemen. Want hij doet al net as hiler: van alles beloven. Heet-ie indertijd Indië ok nie aan de jappen beloofd? En nouw probeert-ie 't onderhandsch te verkwanseelen.

Piet 'n blaaike rakti weer vol en ik maak d'r 'n eind aan. Sterkte en sukses verder. Houddoe mar taai. Heel veul groeten van Oome Daan en ons Pietje en ombeist deur oew.

Tante Kee

TALLIGE BOEKEN IN!

gevoel. Dat is indertijd ver-
schrikkelijk. De huizen binnen ke-
pot en leeggestolen, de mensen
hebben geen kleren meer aan, de
wegen en de bruggen binnen ka-
pot en de waterleiding loopt niet
meer. Je hebt geluk, meneer
Sjarir, het is een ruuze benoer,
maar dat hebben jullie gedaan.

Nouw weten we ook, hoe of het
komt, asdat overal de Chinezen-
wijken verbrand bennen. Dat
heeft radio Djokja verteld. Ze
zaten, asdat dat kwam, omdat wij
ons altijd in de Chinezenbuurten
verstopten, asseve van aangezicht
tot aangezicht met hulle kwamen
te staan. Nouw moet ik toch ef-
fen lachen. Dan hebben zulke ze-
ker hun gezicht op hun rug. Maar
zelfs as je de ruggen wil zien,
moet je nog razend hard lopen.
In elk geval is het weer het ouwe
hedje: asseze maggen vechten,
vechten, ze niet en asseze het
woord wapenstilstand horen be-
ginnen ze te knokken of wat of ze
daaronder verstaan.

In Semarang zitten ze nog al-
tijd te treuren, asdat wij weg ben-
nen. Ze hebben er zelfs al in de
krant over geschreven, erg mooi.
Ze kennen de Jhigers niet mis-
sen. Het schijnt, asdat ze met de
Wezels niet so goed op kennen
schieten en die zeggen nog wel,
asdat ze Semarang hebben be-
vrijd. Dat zeeën ze laast ook tegen
een paar Stoottroepen in de Se-
marangstores. Het gebouw staat
er nog, maar het heeft veel gele-
jen. Bennen we ze nouw daarvoor
tot halverwege Bandoeng tegen
gegaan met warme koffie? De
meisjes moeten er ook al niks
van hebben, want ik zag in de
krant, asdat twee nette jonges
van hulle (het onderdeel stond
er bij vanweges de geheimhou-

ten zij te niet zowen waren, valen,
maar hij zeeën zijn eigen te ken-
nen bevestissen.

Verwachten dat benoerlijk konnd
hien, ze moer snatesse de gesuur-
ten op zij schuiven voor asdat je
je eige wast. Maar we kennen
nouw een tweede deken er bij
kaken. In alle geval is die tem-
peratuur een mooie overgang
voor asseve naar huis gaan. Dan
valt ons die rouw niet zo in eens
op het lijf. Jammer asdat ik die
wolle borstrokken niet meer heb,
die we in Engeland meegekregen
hebben; daar lopen nouw de Ta-
nisis op Malakka mee. Nouw snap
ik eindelijk, waarom we die kre-
gen, maar laat Sjarir het niet we-
ten, want anders zegt hij, asdat
we toen al van plan waren het
verdrag van Linggadjati te ver-
breken.

Vannacht ben ik vreselijk ge-
schrokken, want ze waren mid-
den in de stad aan het schieten
as of het echt was. Dat schijnt
een aanval op het hospitaal ge-
weest te zijn, maar hij werd glans-
rijk afgeslagen door de hospikken
(Ik hoop nouw helemaal maar,
asdat ik daar nooit meër terecht
kom).

Van terecht komen gesproken,
de brigdealmoezener is in een
winkelwagelage terecht gekomen.
Daar ken je hem iedere dag zien
troen. En dan zeggen ze nog
veel eens, asdat wij roomsen ach-
terbaks bennen. Er is hier ook
een kerik. Daar hebben nouw eens
geen soldaten in gelegen om de
hale hoel vol te kladden met vie-
zigheden net zoes we dat op an-
dere plaatsen hebben gezien.

Poeske-lief, wanneer krijg ik
weer een brief van je? De post
is wel een beetje in de war van-
weges, dat we niet meer overal

mesmens arger weten, waar in-
die leet, hebben netuurlijk weer
de grootste mond. Seekarno heet
zulke zeker rijt en rubber beloofd
en dà ken hij meëg seen, want
van 'n anderwans leer is 't mek-
kelijk riemen snijen.

En over leer gesproken: mee
tescheenen gaat 't iets beter
veur zes gulden hedde op de
zwarte mért'n schoenbon en klaar
bende. Die heele disterbunste, af-
gezien dan van de tekstiel, die d'r
nie is, konden ze zoo zuutjesaan
wel aan den dijk zetten, want d'r
zijn nen hoop zaken op de bon,
de egenlijk best zonder bon kon-
den. Mar 't heilig huiste: de ne-
derlandschen ambtenaar, daar
magde nie aankommen. Ze willen
d'r schijnbaar nog 'n stelletje aan
d'n eet houwen en de zwarte pie-
ten stemmen allemaal veur hulle
partij, want as de disterebunse van
de baan is, is 't mee de zwarte-
pieterij ok gedaan. En smokke-

maggen kommen. Maar dat ne-
men we maar op de koop toe. We
zullen ze laten zien, asdatteze ons
er niet onder krijgen. Maar ik zit
toch wel een beetje te wachten
om te horen hoe of het op die
bruiloft was, wat of julke gege-
ten hebben en of er veel jonges
waren. Nouw reken ik maar weer
op de dag van morgen.

Lieve Suze, ik ben mijn kwaaje
bui een beetje kwijt geraakt, nouw
ik weer effen met jouw heb ken-
nen babbelen. Ik ben blij, asdat ik
bij jouw altijd met mijn gekanker
terecht ken en daarom vooral van-
daag honderdruizend nog hartelij-
ker zoenen as anders van hem,
die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

en doen waar ge zin in het. De
ziede wel bij julke op Java.

De Bergensche kraant schreef
onderstest 'n heel stuk over mijn
binnen van Semarang. 't Waar
niet aardig om te lezen, mar ze in-
sineveerden, det 'nen man waar
en iemans anders as ik zelf. Waar
's nouw weer vandaan haadden,
snap ik nie. Hebben ze zeker uit
't Krabbegat bij hulle opgeroken.
(Ge wit ommeets, det 't daar zoo
lekker kan ruiken!) Veur die
meur-jesjagers van de pers ister
ok niks heilig en veilig. Die steken
overal d'r neus in en maken mar
direct alles wereldkundig. Nie,
dèk ze 't kwajijk neem, want daar
zijn zulke veur en d'r zijn al d'n-
gen genogt, waar ze nie over kun-
nen en meugen schrijven, dus mot-
ten ze 't wel ergens anders gaan
zuuken. Dèk ok weer zoots as
vrijheid. De vrijheid van pers,
noemen ze de.

Ge schrijft me, det 't oe op oew
niee standplaats zoo goed bevallt.
Ik kan me indenken, de goew eigen
veul beter vuult nouw 't daar nie
zoo werrem is. En zoo ziede te-
minste nog 'ns wè van Indië. En
ge kunt 't nuttige mee 't aange-
name verenigen, want wie had
nouw ooit gedocht, de gulle de
beloftes van 'n ander most gaan
nitvoeren. De vrijheid, die Soekar-
no beloofde, bringde gulle nouw.
En dà hij 't daarmee nie eens is,
motte zoo zwaar mar nie nemen.
Want hij doet al net as hilder:
van alles beloven. Heet-ie inder-
tijd Indië ok nie aan de jappen
beloofd? En nouw probeert-ie 't
onderhandsch te verkwanselen.

Piet' m'n blaaike rakt weer vol
en ik maak d'r 'n eind aan.
Sterkte en sukses verder. Hou doe
mar taal. Heel veul groeten van
Oome Daan en ons Pietje en om-
heist deur oew.

Tante Kee

TALLIGE BOEKEN IN!

Lieve Suzie, liefste Poes,

Ik ben somber gestemd, omdat ik ben overgedrukt en nuw alle kennis in de steek heb moeten laten. Het valt niet mee te moeten scheiden van mensen, met wie je zoveel prettige en beroerde dagen hebt beleefd, en bovendien is het eten bij hen beter. As ik nuw maar met hulle gedemobiliseerd wordt, want anders loop ik de overwinningssparade in Heerlen mis en ik heb wel gehoord, asdat je niet veel kans maakt, as je op je euntje as O.V. Wer in Holland aankomt. Daarom ben ik somber en ook, omdat ik niet door de raddie heb gehoord, asdat de wapenstilstand ons al 55 doden heeft gekost, die allen maar gesneuvelde benen om op dezelfde plaats te kennen blijven. Deze offers hebben ons geen stap verder gebracht van het 33 vóór de actie moeten wij onze fetspondelijke houding met bloed betalen. En dan staat Sjarrir, die ons blijftbaar altijd voor de gek heeft gehouden, in de Veiligheidsraad ook nog te schelden en die heren schijnen hartstikke blind. Eén ding had hij gelijk in, toen hij zee, asdat het zo'n ellende was in het door ons bezette gebied. Het is inderdaad verschrikkelijk. De huizen bennen kepot en leeggestolen, de menschen hebben geen kleren meer aan, de wegen en de bruggen bennen kepot en de waterleiding loopt niet meer. Je hebt gelijk, meneer Sjarrir, het is een reuse benede, maar dat hebben julle gedaan. Nouw weten we ook, hoe of het komt, asdat overal de Chinese-wijken verbrand bennen. Dat heeft radio Djokja verteld. En zezen, asdat dat kwam, omdat wij ons altijd in de Chinesebuurten verstoppen, assewe van aangezicht tot aangezicht met hulle kwamen te staan. Nouw moet ik toch efen lachen. Dan hebben zullic zeker hun gezicht op hun rug. Maar zeker weten doe ik het niet, want zelfs as je de ruggen wil zien, moet je nog razend hard lopen. In elk geval is het weer het ouwe liedje: asseze maggen vechten, vechten ze niet en asseze het woord wapenstilstand horen, benninnen ze te knokken of wat of ze daaronder verstaan.

In Semarang zitten ze nog al-tijd te treuren, asdat wij weg bennen. Ze hebben er zelfs al in de krant over geschreven, erg mooi. Ze kennen de Fingers niet mis-sen. Het schijnt, asdat ze met de Werzels niet go goed op kennen schieten en die zeggen nog wel, asdat ze Semarang hebben bevrijd. Dat zezen ze laast ook tegen een paar Stoottroepers in de Semarangstores. Het gebouw staat er nog, maar het heeft veel gelajen. Bennen we ze nuw daarvoor tot halverwege Bandoenng tegen gegaan met warme koffie? De meisjes moeten er ook al niks van hebben, want ik zag in de krant, asdat twee netje jonges van hulle (het onderdeel) stond er bij vanweges de geheimhou-

ding) twee netje meisjes zochten om de avond door te brengen. Wij hebben geen avontures hoeven te zetten. Ons liepen ze na, zeggen de jonges, want ik heb nooit moeite gedaan om een meisje te krijgen, behalve die zuster, maar dat is niet een moeder. Wij kennen ze nog nauwelijks van hier weg hounwen. Het is hier trouwes net Semarang. Niet alleen vanweges de bekende gezichten, maar ook vanweges de opschriften as „Klein Sompok“ en „Tjandi“ en de ouwe films. We wonen hier goed in de huizen, die nog overend bennen, behalve de jonges die voortaan zitten. Daar heb ik een stel gezien, die zatten in de villa „Stofnest“. Die wassen zich met modder en aster een moet niesen lijkt het wel een zonsverduistering. Het benna gelukkig nogal veel mijn-werkers en die kennen dat spelletje. Het geeft een huiselijk gevoel.

We hebben hier ook een gezelschap artiesten gehad, die zongen asdat ze wouwen gaan varen op het Saekermeer. Dan bennen ze hier wel aardig uit de koers gegaan. Ze wilden ook de duinen in. Wij ook maar dan de duinen bij Djorja. De sterke man had ruzie met oie heer en die dame, die kunsten op hem moesten maken. Ik ben ledere avond gaan kijken of hij ze niet zouw laten vallen, maar hij scheen zijn eigen te kennen beheersen.

Vandaag is het behoorlijk koud hier. Je moet sinterges de jesschof-len op zij schuiven voor asdat je je eige wast. Maar we kennen nuw een tweede deken er bij krijgen. Al weer wat om kwijt te raken. In alle geval is die temperatuur een mooie overgang voor assewe naar huis gaan. Dan valt ons die kou niet zo in eens op het lijf. Jammer asdat ik die wolle borstrokken niet meer heb, die we in Engeland meegerregen hebben; daar lopen nuw de Tannits op Malakka mee. Nouw snap ik eindelijk, waarom we die kregen, maar laat Sjarrir het niet weten, want anders zegt hij, asdat we toen al van plan waren het verdrag van Linggadjai te verbreken.

Vannacht ben ik vreselijk geschrokken, want ze waren riddeden in de stad aan het schieten as of het echt was. Dat schijnt een aanval op het hospitaal geweest te zijn, maar hij werd glansrijk afgeslagen door de hospikken (Ik hoop nuw helemaal maar, asdat ik daar nooit meêr terecht kom).

Van terecht komen gesproken, de brigadeaalmoezentier is in een winkelsalage terecht gekomen. Daar ken je hem ledere dag zien tronen. En dan zeggen ze nog wel eens, asdat wij roomsen achterbaks bennen. Er is hier ook een kerk. Daar hebben nuw eens geen soldaten in gelegen om de hele boel vol te kladden met vie-zigheden net zoas we dat op andere plaatsen hebben gezien.

Poeske-lief, wanneer krijg ik weer een brief van je? De post is wel een beetje in de war vanweges, dat we niet meer overal

Beste neef Piet,

Ik heb twee brieven van jouw gekregen. De veldpost had die zekers opgespaard, ofwel de engelschen hadden die ergens vastgehouden. Van oew vrinden motte t mar hebben, zeggen ze welis. Zouwen ze in Engeland sjeleers zijn, de Indië nog steeds van ons is? Ge zoudt t onderdchand gaan denken!

Ik zijn blij te heuren, Piet, de ge nog springlevendig zijn en dêt bij julle alles zoo vlot gaat. Laat oew eiges mar nie deur die Soekaterhingen in de Iuren leggen en as ik lees heet de Raad veur de Veiligheid t nuw in handen. En dan komt t best veur mekaar, want dâe raad is net zoiets as indertijd de Volterrebond die in de Zwitsersche plaatske zat en waar ge altijd die moole fotoos van eeparthjen en zoo van zaagt. Die werken in den regel t hardste bij een dnee! En die bemoeiden d'r eigen altijd mee dingen, die hulle niks aangsongen, maar waar ze d'r eigen mee bemoeien moesten, daar bleven ze wel van af! En de lui, die nooit bij julle zijn gewist en menschenz angper weten, waar In-die leeft, hebben netuurlijk weer de grootste mond. Soekarno heet zullic zeker rijst en rubber beloofd en de kan bij rustig doen, want van n andermans leer is t mekkelijk riemen snijen.

En over leer gesproken: mee tgeschonen gaat t iets beter veur zes gulden hedde op de zwarte met n schoenbon en klaar bende. Die heele disterebusie, afgezien dan van de tekstiel, die d'r nie is, konden ze zoo znuftjesaan wel aan den dijk zetten, want d'r zijn nen hoop zaken op de bon, die egenlijk best zonder bon konden. Mar t heilig huiskie: de nederlandschen ambtenaar, daar magde nie aankommen. Ze willen d'r schijnbaar nog n stelletje aan d'n eet houwen en de zwarte pieteten stemmen allemaal veur hulle partij, want as de disterebusie van de baan is, is t mee de zwarte-pietertij ok gedaan. En smokke-

maggen kommen. Maar dat neman we maar op de koop toe. We zullen ze laten zien, asdatteze ons er niet onder krijgen. Maar ik zit toch wel een beetje te wachten om te horen hoe of het op die bruloft was, wat of julle gegeten hebben en of er veel jonges waren. Nouw reken ik maar weer op de dag van morgen.

Lieve Suzie, ik ben mijn kwaajje bui een beetje kwijt geraakt, nuw ik weer efen met jouw heb ken-nen babbelen. Ik ben blij, asdat ik bij jouw altijd met mijn gekanter terecht ken en daarom vooral vandaag hondertduizend nog hartelijker zoenen as anders van hem, die zich noemt.

je
Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

jen en zwarthandelen is n uitkomst veur nen hoop werkschnuwen. Kunde gullie ze gindsch nie beter gebruiken? Al was t mar om n beetje op de Chinezen te letten. Kossen ze nog we van leeren ok. En te oud om te leeren bende nooit. Al zijn d'r dan wel, die denken de ze volleerd zijn.

Mee de zomer gaat t ok best. We meugen nie kragen, want we krijgen zon en warme genogt en af en toe n bui regen, die d'r bij ons klimaat nuw eenmaal bij heurt. t Zwembad achter de men-len wordt druk bezocht en t is mar goed, de ze de jongens en de durkses op verschillende uren laten zwemen, want de jengd is tech al wijs genogt en d'r is al zooveul skeveligheid, de get nie verder in de hand hoeft te werken. t stakingen zijn goddank zelf gaan staken, want d'r wier op d'n duur ledereendeen deur aan-wakers van het kamp in Vught nog even die ziekte gehad, mee t gevolg, dêt er twaalff gevange-nen ontsnapt zijn. Waarom ze staakten, weet ik nie; meschien waren ze sjeleers op de kampbewoners, die toch mar n mekkelijk leven hebben en alles hebben behalve de vrijheid. En mee de vrijheid motte veurzichtich zijn, anders draait t uit op wettelooosheid en doen waar ge zin in het. Dê ziede wel bij julle op Java.

De Bergensche kraant schreef onderlest n heel stuk over mijn bezunn aan Semarang. t Waar hil aardig om te lezen, mar ze insineweeden, dêt nen man waar en jemens anders as ik zelf. Waar t nouw weer vandaan hadden, snap ik nie. Hebben ze zeker uit t Krabbegat bij hulle opgeroken. (Ge wit ommers, dêt t daar zoo lekker kan ruiken!) Veur die meurt jessjagers van de pers ister ok niks heilig en veilig. Die steken overal d'r neus in en maken mar direct alles wereldkundig. Nie, dâk zet kwalijk neem, want daar zijn zullic veur en d'r zijn al dungen genogt, waar ze nie over kunnen en meugen schrijven, dus motten zet wel ergens anders gaan zuuken. Dê ok weer zoiets as vrijheid. De vrijheid van pers, noemen ze dê.

Ge schrijft me, dêt t oe op oew neie standplaats zoo goed bevalt. Ik kan me indenken, de ge oew eigen veul beter vuult nuw t daar nie zoo werrem is. En zoo ziede te minste nog ns wê van Indië. En ge kunt t nuttige mee t aangename verenigen, want wie had nuw ooit gedocht, de gulle de beloftes van n ander most gaan uitvoeren. De vrijheid, die Soekarno beloofde, brenge gulle nuw. En de hij t daarmee nie eens is, motte zoo zwaar mar nie nemen. Want hij doet al net as hitler: van alles beloven. Heet-ie indertijd Indië ok nie aan de jappen beloofd? En nuw probeert-ie t onderhandsch te verkwanselen.

Piet' m'n blaaike rakt weer vol en ik maak d'r n eind aan. Sterkte en sukses verder. Houdoe mar taal. Heel veul groeten van Oome Daan en ons Pietje en omhelst deur oew.

Tante Kee

TALLIGE BOEKEN IN!

schijnlijk. De hinnen bennen kepot en leeggestolen, de mensen hebben geen kleren meer aan, de wegen en de bruggen bennen kapot en de waterleiding loopt niet meer. Je hebt gelijk, meneer Starir, het is een reuze beude, maar dat hebben jullie gedaan. Nouw weten we ook, hoe of het komt, asdat overal de Chinezen wijken verbrand bennen. Dat heeft radio Djokja verteld. Ze zeeën, asdat dat kwam, omdat wij ons altijd in de Chinezenbuurten verstoppen, assewe van aangezicht tot aangezicht met hulle kwamen te staan. Nouw moet ik toch effen lachen. Dan hebben zulie zeker hun gezicht op hun rug. Maar zeker weten doe ik het niet, want zelfs as je de ruggen wil zien, moet je nog razend hard lopen. In elk geval is het weer het oude liedje: asseze maggen vechten, vechten ze niet en asseze het woord wagenstilstand horen bennen ze te knokken of wat of ze daaronder verstaan.

In Semarang zitten ze nog altijd te treuren, asdat wij weg bennen. Ze hebben er zelfs al in de krant over geschreven, erg mooi. Ze kennen de Jijgers niet misseen. Het schijnt, asdat ze met de Wezels niet go goed op kennen schieten en die zeggen nog wel, asdat ze Semarang hebben bevrijd. Dat zeeën ze laast ook tegen een paar Stoottroepers in de Semarangstores. Het gebouw staat er nog, maar het heeft veel gelejen. Bennen we ze nouw daarvoor tot halverwege Bandoeng tegen gegaan met warme koffie? De meisjes moeten er ook al niks van hebben, want ik zag in de krant, asdat twee nette jonges van hulle (het onderdeel stond er bij vanweges de geheimhou-

den, bij reken zijn eigen te kennen. Hij zeeën in het behoorlijk koud van de eerste snovges ut jessanorien op zij schuiven voor asdat je je eige wast. Maar we kennen nouw een tweede deken er bij krijgen, al weer wat om kwijt te raken. In alle geval is die temperatuur een mooie overgang voor assewe naar huis gaan. Dan valt ons die kouw niet zo in eens op het lijf. Jammer asdat ik die wolle botstrokken niet meer heb, die we in Engeland meegekregen hebben; daar loyen nouw de Tanten of Malakka mee. Nouw snap ik eindelijk, waarom we die kregen, maar laast Starir het niet weten, want anders zegt hij, asdat we toen al van plan waren het verdrag van Linggadjati te verbeken.

Vannacht ben ik vreselijk geschrokken, want ze waren midden in de stad aan het schieten as of het eede was. Dat schijnt een aanval op het hospitaal geweest te zijn, maar hij werd glansrijk afgeslagen door de hospikken (Ik hoop nouw helemaal maar, asdat ik daar nooit meer terecht kom).

Van terecht komen gesproken, de brigadaalmoezener is in een winkelaalage terecht gekomen. Daar ken je hem iedere dag zien tronen. En dan zeggen ze nog wel eens, asdat wij roomsen achterbaks bennen. Er is hier ook een kerk. Daar hebben nouw eens geen soldaten in gelegen om de hele boel vol te kladden met vliegende kneden net zoas we dat op andere plaatsen hebben gezien.

Poeske-lief, wanneer krijg ik weer een brief van je? De post is wel een beetje in de war vanweges, dat we niet meer overal

que leev, nouwen jecuniga weer de grootste mond. Soekarno heet zulie zeker rijt en rubber belood en de ten bij wadig doen, want van in andere mans leev is 't mekelijk nemen snijen.

En over leev gesproken: mee te schoenen gaat 't iets beter. Veur zes gulden hebde op de zwarte mért'n schoenbon en klaar bende. Die heele disterebusie, afgezeten dan van de tekstiel, die d'r nie is, konden ze zoo zautjesaan wel aan den dijk zetten, want d'r zijn 'nen hoop zaken op de bon, die egenlijk best zonder bon konden. Mar 't heilig huiske: de Nederlanderschen ambtenaar, daar magde nie aankommen. Ze willen d'r schijnbaar nog 'n stelletje aandn eet houwen en de zwarte pietten stemmen allemaal veur hulle partij, want as de disterebusie van de baan is, is 't mee de zwarte-pieterij ok gedaan. En smokkemaggen kommen. Maar dat nemen we maar op de koop toe. We zullen ze laten zien, asdatze ons er niet onder krijgen. Maar ik zit toch wel een beetje te wachten om te horen hoe of het op die bruiloft was, wat of julle gegeten hebben en of er veel jonges waren. Nouw reken ik maar weer op de dag van morgen.

Lieve Suze, ik ben mijn kwaaije bui een beetje kwijt geraakt, nouw ik weer effen met jouw heb kennen babbelen. Ik ben blij, asdat ik bij jouw altijd met mijn gekanker terecht ken en daarom vooral vandaag honderdruizend nog hartelijkker zoenen as anders van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

ziese we pij june op java.

De Bergensche krant schreef onderlest 'n heel stuk over mijn besenen van Semarang. 't Waar hil aardig om te lezen, mar ze insinnerveerden, det 'nen man waar en iemans anders as ik zelf. Waar 't nouw weer vandaan hadden, snap ik nie. Hebben ze zeker ut 't Krabbegat bij hulle opgeroken.

(Ge wit ommeers, det 't daar zoo lekker kan ruiken!) Veur die mannejesjagers van de pers ister ok niks heilig en veilig. Die steken overal d'r neus in en maken mar direct alles wereldkrundig. Nie, dex ze 't kwalijk neem, want daar zijn zulie veur en d'r zijn al dingen genogt, waar ze nie over kunnen en meugen schrijven, dus moten ze 't wel ergens anders gaan zuiken. Dàs ok weer zoiets as vrijheid. De vrijheid van pers, noemen ze de.

Ge schrijft me, det 't oe op oew neie standplaats zoo goed bevallt. Ik kan me indenken, de goew eigen veul beter vuult nouw 't daar nie zoo werrem is. En zoo ziede te minste nog 'ns wè van Indie. En ge kunt 't nuttige mee 't aange name vereenigen, want wie had nouw ooit gedocht, de gulle de beloftes van 'n ander most gaan uitvoeren. De vrijheid, die Soekarno beloofde, brenge gulle nouw. En de hij 't daarmee nie eens is, motte zoo zwaar mar nie nemen. Want hij doet al net as Hitler: van alles beloven. Heet-ie inder tijd Indie ok nie aan de jappen belocfd? En nouw probeert-ie 't onderhandsch te verkwansele.

Piet' m'n blaaike rakt weer vol en ik maak d'r 'n eind aan. Sterkte en sukses verder. Houde mar taal. Heel veul groeten van Ome Daan en ons Pietje en omhelst deur oew.

Tante Kee

TALLIGE BOEKEN IN!

DE TIJDSBODE

Redactie:
Maj. M. F. A. Broek,
Kapit. M. J. O. Branse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Weekblad van de Tiger-Brigade
No. 70

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 23 AUG. 1947.

OPLAAG 7500

IN MEMORIAM.

Nooit waarden wij elkander juist dan bij het laatste afscheid. Daarom telkens die vreemde gewaarwording: 't is of God juist de besten tussen ons uitplukt. Nu weer.

Korp. Giel Jacobs
Sld. Ekl. Frans Offermans
Sld. Henk Paap

Wij zien zoveel, zo'n groot verschil tijdens 't leven. Een veel groter gemeenschappelijke trek valt ons op bij de dood. 't Is die liefde, waarvan Jezus zegt, dat de gave van 't leven 't kenmerk is.

Gemakkelijk-gemeend bidden we voor iedere actie ons „Onze Vader”. In iedere actie beleven we dat zo gezamenlijk en trouw. Als we denken aan hen, die daarbij vielen, laten we God ook dankbaar zijn: zij vielen als knecht, als kind van God.

't Is gemakkelijker in die reine liefde te sterven dan te leven. Maar onze vriendschap met hen, die blijvend is, betekent voor ons een verplichting: te meer tot die edele levenshouding:

Kind van God, knecht voor God, want vriend van hen.

Dat was hart en Soemowono. Maar 't hards van alle de verlies-lijst o.a.

Sgt. Bart Korsten
Sld. Jo Loeffen

Deze strijd bindt ons als vrienden levenslang aan jullie, die de zware tol betaalden. Deze dood bindt jullie als vrienden voor eeuwig aan ons, die verder leven en nog zoveel strijd zullen ontmoeten.

Door jullie lijkt ons leven nu even tragisch als voor ons jullie dood.

Daarom: jullie vriendschap vanuit de hemel zal geen dode vriendschap, geen louter herinnering zijn, maar werkelijkheid: sterkte en steun. Wij zullen doórléven, doórstrijden, jullie vriendschap waardig, maar steunend ook op jullie vrienden-hulp.

P. Konijn
Aalmoezenaar I-R.S.

Kort na elkaar zijn uit ons midden opgeroepen:

Sld. Lo van Mulligen
en
Sld. Ekl. Cobus Snijders,

drager van het Bronzen Kruis.

Zij vielen op hun plaats in de voorste linie, resp. op 13 en 15 Aug. jl. bij Salatiga en Soemowono.

Wat zullen wij hen beiden missen: eerstgenoemde als een bekwaam en rustig carrier-bestuurder, de ander als de opgewekte en moedige ziekenverpleger van de 1e Compagnie.

Maar bovenal verlieten wij in hen twee vrienden, die echter juist door hun heengaan dichterbij ons zijn komen te staan (zij het op andere wijze).

Wij danken God voor de vriendschap, die Hij ons in hen heeft geschonken, en voor het voorbeeld van offerbereidheid ons tot navolging.

Moge Christus door zijn Geest de Ouders en nabestaanden vertroosten, zoals Hij dat alleen vermag, die de Opstanding en het Leven zelf is.

Teding van Berkhout
Veldprediker I-R.S.

Met Tranen in de Ogen

Radio Djocja weent van smart. Zij huilt tranen met tuilen. Tranen van zelfmedelijden — krokodillentranen. Zij huilt, omdat zij alles „moet” verwoesten. De Nederlandse „agressie” heeft haar traanklieren aangetast en de stroom van tranen is niet te sturen. Zij huilt om de verschromelde aarde-politiek. Zij huilt als een kind, dat drent en dreint, wanneer het zijn zin niet krijgt. Zij huilt om misplaatst medelijden op te wekken. Zij huilt van woede, omdat zij weet, dat zij ongelijk heeft en dat niet wil erkennen. Zij huilt en jammert om de verloren zaak, een zaak, die van bezin af aan reeds verloren was en moest zijn.

Zij huilt om hetgeen verwoest is. Maar dat zijn krokodillentranen. Want zij huilt alleen om verwoeste, wat niet van haar is. Zij huilt niet om het schreeuwend onrecht, dat zij haar volk heeft aangedaan; zij huilt niet om de plunderingen, het brandschieten en het uitmoorden van een weerloze bevolking. Zij huilt niet om de vele Chinese slachtoffers, die zij gemaakt heeft en zij huilt niet om de fatale gevolgen van de misleiding van haar onderdanen. Weende zij daarom dan zouden tranen op haar plaats zijn. Nu huilt zij slechts, omdat het verdiende pak slaag, dat zij krijgt, pijn doet. En het doet dubbel pijn, omdat de repoblik weet, dat zij het verdient, maar het niet wil erkennen.

Opnieuw is de wapenstilstand gesloten, maar de repoblik houdt er zich, thans evenmin aan als in October 1946. De diverse legerijes van de repoblik gaan rustig hun gang; overvallen onze troepen, steken huizen in brand en laten bruggen en gebouwen in de lucht vliegen. En zij doen dat met tranen in de ogen. Zij doen dat, als je hen geloven wilt, met weemoed in het hart, met gevoelens van pijn. En zij roepen God en de wereld tot getuige van hun goed recht. Met tranen in de ogen. En door dat floers van tranen zien zij het leed en het onrecht niet, dat zij anderen aandoen. Men schreeuwt in Djocja als Hitler: „wir haben den Krieg nie gewollt!”, maar

evenals Hitler vergeet men erbij te voegen: „maar wij hebben erom gevraagd!”

Met tranen in de ogen. Argeeloos en onschuldig beroepen zij zich op de Veiligheidsraad en de V.N. Want zij zijn toch onschuldig en willen slechts hun vrijheid. Wat voor vrijheid? Vrijheid om te rampokken, te plunderen, te moorden en te stelen? Vrijheid, om een land als Indië, dat eerder welvarendste streken van den Archipel was, naar de put en den afgrond te helpen? Vrijheid, om jappen-terreur en misdadige praktijken voort te zetten? Vrijheid, om zich ten koste van een ander te verrijken?

Met tranen in de ogen. Inderdaad, met tranen, in de ogen wordt men zich bewust van het rampzalige lot van miljoenen bewoners van wat eens was: de rijk van den Indischen Archipel. De zgn. vrijheidsstrijd, repoblik heeft tot dusver nog niets anders bereikt, dan dat een rijk en welvarend volk tot den bedelstaf is gebracht en dat, wat jaren van opbouw en cultuur hebben gebracht, thans renteloos en vernietigd neerligt. En de goedwillenden onder het Indonésische volk: staten als Oost-Indonésie en Borneo, worden uitgekretten als heulers met de Nederlanders en opstandelingen teren de repoblik. En zij worden door de Veiligheidsraad geweerd, die zich daardoor het praedicaat van onbetrouwbaarheid en eenzijdigheid geeft.

Met tranen in de ogen. Moge de repoblik haar verblindheid tijdig gaan inzien en het floers van tranen voor hun ogen worderen, weggenomen voor het te laat is. Met terreur en willekeur heeft nog nooit iemand iets kunnen bereiken en er zijn grotere machten geweest dan Soekarno en zijn satellieten, die dit hebben moeten inzien. En wat Soekarno beweerde aan het slot van zijn rede ter gelegenheid van het tweejarij bestaan der repoblik: „God is met ons, want wij strijden voor een rechtvaardige zaak”, is een lichtzinnigheid — om geen sterker term te gebruiken — welke Hitler ook duur heeft moeten bekopen. Laat men in de repoblik daar eens aan denken en daaraan denken met: tranen in de ogen!

ven. Maar onze vriendschap met hen, die blijvend is, betekent voor ons een verplichting te meer tot die edele levenshouding:

Kind van God, knecht voor God, want vriend van hen.

Dat was hard in Soemowone, Maar 't hardst van allen is de verlieslijst o.a.

Sgt. Bart Korsten

Sld. Jo Loeffen

Deze strijd bindt ons als vrienden levenslang aan jullie, die de zware tol betaalden. Deze dood bindt jullie als vrienden voor eeuwig aan ons, die verder leven en nog zoveel strijd zullen ontmoeten.

Door jullie lijkt ons leven nu even tragisch als voor ons jullie dood.

Daarom: jullie vriendschap vanuit de hemel zal geen dode vriendschap, geen louter herinnering zijn, maar werkelijkheid: sterkte en steun. Wij zullen dóórléven, dóórstríjden, jullie vriendschap waardig, maar steunend ook op jullie vrienden-hulp.

P. Konijn

Aalmoezenier I-R.S.

Kort na elkaar zijn uit ons midden opgeroepen:

Sld. Lo van Mulligen

en

Sld. Ekl. Cobus Snyders,

drager van het Bronzen Kruis.

Zij vielen op hun plaats in de voorste linie, resp. op 13 en 15 Aug. jl. bij Salatiga en Soemowono.

Wat zullen wij hen beiden missen: eerstgenoemde als een bekwam en rustig carter-bestuurder, de ander als de opgewekte en moedige ziekenverpleger van de 1e Compagnie.

Maar bovenal verhezen wij in hen twee vrienden, die echter juist door hun heengaan dichterbij ons zijn komen te staan (zij het op andere wijze).

Wij danken God voor de vriendschap, die Hij ons in hen heeft geschonken, en voor het voorbeeld van offerbereidheid ons tot navolging.

Moge Christus door zijn Geest de Ouders en nabestaanden vertroosten, zoals Hij dat alleen vermag, die de Opstanding en het Leven zelf is.

Teding van Berkhout
Veldprediker I-R.S.

ionen zaak een zaak, die van beiden af aan reeds verloren was en moest zijn.

Zij huil om hetgeen verwoest is. Maar dat zijn krokodillentranen. Want zij huil alleen om de verwoestte, wat niet van haar is.

Zij huil niet om het schreeuwend onrecht, dat zij haar volk heeft aangedaan; zij huil niet om de plunderingen, het brandsichten en het uitmoorden van een weerloze bevolking. Zij huil niet om de vele Chinese slachtoffers, die zij gemaakt heeft en zij huil niet om de fatale gevolgen van de misleiding van haar onderdanen. Weende zij daarom dan zouden tranen op haar plaats zijn. Nu huil zij slechts, omdat het verdiende pak slaag, dat zij krijgt, pijn doet. En het doet dubbel pijn, omdat de repoblik weet, dat zij het verdient, maar het niet wil erkennen.

Opnieuw is de wapensituatie gesloten, maar de repoblik houdt er zich thans evenmin aan als in October 1946. De diverse legeries van de repoblik gaan rustig hun gang: overvallen onze troepen, steken huizen in brand en laten bruggen en gebouwen in de lucht vliegen. En zij doen dat met tranen in de ogen. Zij doen dat, als je hen geloven wilt, met weemoed in het hart, met gevoelens van pijn. En zij roepen God en de wereld tot getuige van hun goed recht. Met tranen in de ogen. En door dat floers van tranen zien zij het leed en het onrecht niet, dat zij anderen aandoen. Men schreeuwt in Djocja als Hitler: „wij hebben den Krieg nie gewollt!“, maar

Met tranen in de ogen. Inderdaad, met tranen in de ogen wordt men zich bewust van het rampzalige lot van miljoenen bewoners van wat eens was: de rariel van den Indischen Archipel.

de zgt. vriendschap. repoblik heeft tot dusver nog niets anders bereikt, dan dat een rijk en welvarend volk tot den bedelstaf is gebracht en dat, wat jaren van opbouw en cultuur hebben gebracht, thans renteloos en vernietigd neerligt. En de goedwillenden onder het Indonesische volk: staten als Oost-Indonesië en Borneo, worden uitgekreten als heulers met de Nederlanders en opstandelingen tegen de repoblik. En zij worden door de Veiligheidsraad geweerd, die zich daardoor het praedicaat van onbetrouwbaarheid en eenzijdigheid geeft.

Met tranen in de ogen. Moge de repoblik haar verblindheid tijdig gaan inzien en het floers van tranen voor hun ogen wroden, weggenomen voor het te laat is. Met terreur en wilkeur heeft nog nooit iemand iets kunnen bereiken en er zijn grotere machten geweest dan Soekarno en zijn satellieten, die dit hebben moeten inzien. En wat Soekarno beweerde aan het slot van zijn rede ter gelegenheid van het tweejarig bestaan der repoblik: „God is met ons, want wij strijden voor een rechtvaardige zaak“, is een lichtzinnigheid — om geen sterker term te gebruiken — welke Hitler ook duur heeft moeten bekopen. Laat men in de repoblik daar eens aan denken en daaraan denken met: tranen in de ogen!